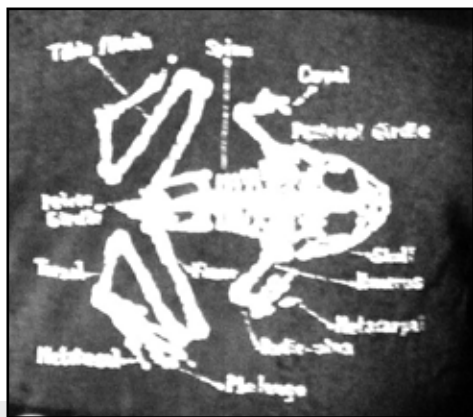

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

PONDĚLÍ - 16. ČERVNA 2008

3.

ňvodn'k

Naši milí čtenáři (chtělo by se napsat starobyle, čtenářové), držíte právě v rukou třetí řádné číslo deníku a propast mezi redaktory a vámi se prohlubuje. Vysnídáte, mysedíme u počítačů, vy obědváte, polovina z nás si užívá první dějství zaslouženého spánku a druhá polovina usedá k svému stroji, vy se bavíte skvělým představením, my s chceme také bavit, ale místo toho nám klesá hlava k hrudníku. Všichni jsme sem přijeli z velmi podobných světů, ten váš se nám začíná vzdalovat a mizet v mlze za ztěžklými víčky.

A tak ani nevíme, jestli mají naše snahy nějakou odezvu. Snažíme se psát o všedním dění na přehlídce. V některých článcích zkoušíme pojmenovat potíže, se kterými se učitelé a vedoucí setkávají při své práci. Možná si ale právě, ty, čtenáři s deníkem v ruce, říkáš, že si myslíš něco jiného než Iva, Jindra, Gábina nebo Tonda podepsaní po článkem. Víš, že s námi můžeš nesouhlasit? Nebudeme se zlobit, když náš názor vyvrátíš. Budeme se radovat, když náš soud poopravíš, uvedeš do dalších souvislostí, dotáhneš dál a nebo zpochybniš. Dialog rozvíjí myšlení a my chceme být moudřejší a chceme toho víc vidět. V tom jsme na tom stejně. Vhod' svou reakci na náš článek do redakční schránky, nadiktuj nám ho do ruky, když nás potkáš, a nebo si přijď do redakce v prvním patře Národního domu společně s námi „zadatlovat“. Nemáš chuť? A kdyby to snad bylo v noci, vpravo od zamčených dveří Národního domu je zvonek a úplně dole je nápis: redakce. Ten stiskni a my radostně seběhneme dolů, abychom tě vpustili dovnitř, jako pejsci. Na rozdíl od redakčního psa Matěje, který zůstane ležet na svém vyhřátém místě a dál bude ožušlávat lem oděvu redakčních kolegů. Neboj se, čtenáři, nekoušeme! Ani jeden!

Za celou redakci Iva Dvořáková

BESEDA LEKTORSKÉHO SBORU S RECITATORY A JEJICH DOPROVODEM

Protože dnes vystupovali recitátoři II. kategorie, nemohla beseda lektorského sboru být s nikým jiným, než právě s nimi. Místo - tradičně - aula, uspořádání - tradiční - tři kroužky, lektori - už je známe. Dnes byla beseda pro lektory náročná v tom, že se obraceli na věkově velmi různorodé posluchače, tak každá dvojice lektorů volila trochu jiný způsob komunikace. Nutno říct, že všichni posluchači, bez ohledu na věk, byli velmi pozorní a bylo vidět, že o slovech lektorů hodně přemýšlejí a že je jejich názor opravdu zajímá. Na půl hodiny nahlédli do této besedy i účastníci dílny s Janou Machalíkovou.

Nina Martínková a Radek Marušík

Kontaktu s dětmi dosahují tím, že je často nechají alespoň částečně převyprávět text, o kterém se hovoří. Účinek to má dvojitý - pokud by někdo měl trému, tak se jí rychleji zbaví, a pokud by někdo zapomněl, o čem to vlastně bylo, tak si všechno připomene.

Mluvílo se o textu z knihy J. Koláře: Z deníku kocoura Modroočka. Nina se obrátila na interpreta a oceňovala jeho výkon i vzhledem k tomu, že tento recitátor je patrně z celé skupiny nejmladší. Všechny rozesmála glosa jednoho recitátora z této skupiny: „Máš tedy ještě všechno před sebou.“ Nina pokračovala v hodnocení tohoto vystoupení. Ocenila jeho přirozenou mluvu, to, že vypráví v tempu, které mu vyhovuje, a před očima mu jdou obrazy vypravování a my to můžeme sledovat s ním. Dobře nás vedl příběhem.

Také Radek chválil výběr textu. Kocour je vlastně človíček, ale zároveň zůstává kocourem. Radek však rád trochu ubrat na umírněnosti, aby některé pasáže nebyly monotónní. Oba lektori se shodli na tom, že se to interpretovi povedlo.

Někdy bylo převyprávění textu ještě potřebné i proto, aby Radek mohl upozornit na záladnosti některých textů, např. A. Mikulky: Pohádka o jaguárovi. Příběh byl složitý, posluchači se v něm někdy ztraceli právě proto, že některé jeho části nejsou dostatečně zdůvodněny a to interpretovi ztěžuje možnost text při přednesu náležitě a uvěřitelně vystavět.

Opět se připomínala otázka vhodnosti textu - jak náročný má být, aby mohl dětského interpreta zajímat delší dobu. Text M. Dříverové: Oznámení naopak nabízí možnost vývoje vztahu interpreta k textu, ve kterém může nalézat stále nové věci. Na tom se shodla Nina i doprovod - maminka, která interpreta připravovala. V této souvislosti se hovořilo o niternosti prožitku a o působení takového projevu na diváky.

Jana Křenková a Jakub Doubrava

Zahájili svou besedu tím, že také připomněli to, čím může interprety pobyt v Trutnově obohatit - jednak se něco dozvědí o své práci, o svém vystoupení, jednak jsou obohaceni jako diváci, a posluchači, když mají možnost sledovat ostatní. Jana Křenková hovořila i o tom, jak obtížné je mluvit právě k posluchačům tak věkově odlišným a vysvětlila, že bude volit slovník spíš bližší dětem. Během debaty se tedy oba lektori obraceli střídavě k dětem a jejich doprovodům a některé věci dovysvětlovali.

Také upozornila na úskalí, které spočívá v tom, když interpreta připravuje rodič - tedy v tom, že jak interpret roste a mění se jeho způsob přijímání informací. Jinak struktura besedy zůstala stejná - reakce posluchačů na text, o kterém se diskutuje, hodnocení a rady lektorů, prostor pro názor interpreta i jeho doprovod.

A už k textům. Jana Křenková se zabývala Fryntovou básní Jelikož a Tudíž. Ukázalo se, že interpret si text vybral z čítanky, ale nečetl celou knihu. Lektori zdůraznili, že je třeba číst celou knihu, protože to může pomoci lépe pochopit text, který bude přednášet. Právě Fryntova kniha je založená na slovním humoru a je možné, že by si interpret vybral i jiný text. Jedna účastnice debaty však namítla, že na znalost autora a jeho díla jsou recitátoři II. kategorie příliš mladí. Jana Křenková však zdůraznila, přednes vede děti k tomu, aby se z nich stali čtenáři kvalitní literatury a národní přehlídka je k tomu impuls.

Dalším textem, kterým se v tomto kroužku zabývali v době mého nahlížení, je Rosnička od M. Macourka. Jana Křenková se opět ptá recitátorky, čím ji příběh zaujal, jestli má s rosníčkou něco společného a jestli rosníčka její procházku deštěm přeje. Ocenila i to, že interpretku promýšlela i vhodnost oblečení - zelené šaty. „To napadlo mamku.“

Dalším „zvřecím textem“ je příběh Pavouk a moucha O.D. Westa. Lektori ocenilo to, že interpretku zaujala

posluchače, ale doporučili, aby ještě více pracovala na kontaktu s diváky. Obtížnost textu spočívala i v tom, že se některé pasáže opakovaly a v přednesu nebyly dostatečně gradovány. Zase to souvisí s konkrétní představou – zde představou sucha, které zemi ničilo stále více.

Mnoho připomínek nebylo ani k textu Já Baryk a má vrána z knihy F.Nepila. Vrstevnice interpretky dojem z vystoupení charakterizovala: „Bylo to přesvědčivé, kdybych ji neviděla, myslela bych si, že je Baryk.“ Lektori souhlasili a v této souvislosti hovořili o problému, když si text, jehož hrdina vypráví v mužském rodu, zvolí dívka. V tomto případě to však také nikoho nerušilo. Také to, že recitátorka lehkým ráčkováním stvořila vránu, bylo hodnoceno velmi pozitivně – hlavně to, že vystihla míru a nedošlo tak parodii.

Jiřina Lhotská a Jiří Pokorný

V tomto debatním kroužku se zdůrazňuje především a přímo osobnost recitátora. Také zde se dává prostor názoru dětí – recitátorů i jejich posluchačů. Nahlédla jsem zrovna v okamžiku, kdy se hovořilo o textu Rosnička. Jiřina zrovna říká, že si nebyla jistá, jestli recitátorka rosničky fandila. Objevuje se otázka vztahu interpreta a textu, která je pro tuto věkovou kategorii poněkud specifická. Když dětský recitátor říká text vícekrát, vyprchá to prvotní vzrušení. Také se daleko rychleji mění, takže to, co bylo pro dětského recitátora aktuální před půl rokem, je pro něj nyní už méně zajímavé. Jiřina vidí jedinou možnost – pokoušet se vystavět básničku znovu. S tím maminka – doprovod, která recitátorku připravovala, souhlasí. Říká, že cítili, že to dnes není ono. Během práce na básničce se měnil i vztah holčičky k rosničce – věkově si jsou blízké – řeší podobné problémy se svými rodiči.

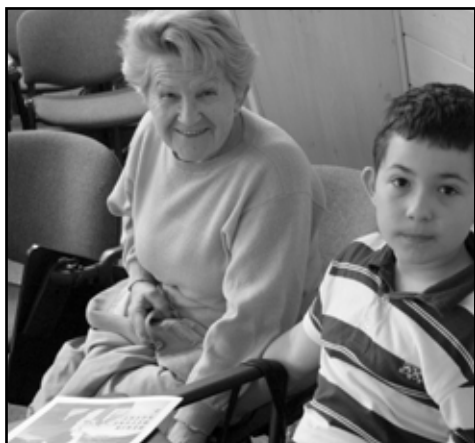
U Fryntova textu Jelikož a Tudíž hovořil Jirka Pokorný o tom, že při interpretaci chyběla lehkost a hra se slovíčky, že zůstala jen ta slova, bez vztahu k nim a bez vztahu k divákům, které interpret pro svůj přednes „nepotřeboval“. Velmi sympatické bylo interpretovo odhodlání zůstat u poezie, snažit se i příští rok dostat do Trutnova.

Osobitým interpretem je recitátorka textu Oznámení. Jiřina mluvila především o velké vnitřní představivosti: „I když text byl velmi obsáhlý, předávala jsi myšlenky. Tvoje představy došly až ke mně.“ Jirka zase pochválil jemnou mimiku a úspornost projevu, který byl přesto velmi působivý.

V závěru setkání požádala maminka – doprovod – Jirku o zhodnocení výkonu recitátorky textu Já Baryk a moje vrána – líbil se jí přístup tohoto lektora, jak se o něm dočetla v Deníku Dětské scény a zajímal ji jeho názor. Nakonec hodnotili oba lektori. U přednesu tohoto textu ocenili také to, že recitátorka je schopná fixovat text, takže se jí nestává, že by vnitřní souznění a napětí vyprchalo, i když sama interpretko o svém dnešním výkonu měla určité pochybnosti.

Je velmi pozitivní, že děti dokáží přijímat připomínky ke svému výkonu a chtějí s nimi dál pracovat. To svědčí o tom, že u všech lektorů děti cítily upřímný zájem a touhu poradit jim.

Jindřiška

LOUČÍME SE S LEKTORSKÝM SBOREM RECITÁTORŮ

VŠIMLI JSME SI

... KREATIVNÍ TVORBY.

NA NÁVŠTĚVĚ V DISKUSNÍM KLUBU PRO DOPROVOD RECITÁTORŮ 3. A 4. KATEGORIE

Když jsem ve třináct hodin přišel do učebny, ve které měl probíhat diskusní klub, seděla tam pouze vedoucí klubu Martina Longinová a jedna věrná návštěvnicka jejich diskusí. Ukázalo se totiž, že většina recitátorů III. a IV. kategorie už během dopoledne odjela. Jak ale vidíte, reportáž je na světě. Klub totiž proběhl i v takovémto skutečně neobyčejně komorním počtu.

Martina Longinová spolu s jedinou návštěvnicí klubu Ladou Blažejovou začaly rekapi-
tulovat výkony recitátorů druhé kategorie. Jejich rozpravu jsem se snažil zachytit:

Na recitátory II. kategorie samozřejmě nemůžeme klást takové nároky jako na recitátory kategorie čtvrté, o kterých byla řeč v sobotu. Základem by ale i zde mělo být, aby recitátor porozuměl textu, aby mluvil po jeho smyslu. Měl by vědět o čem mluví, co je základní myšlenkou toho, co říká, a měl by si být vědom, proč to říká, z jakého důvodu text přednáší.

Další ze základních věcí, které by měl interpret z II. kategorie zvládat, je rozlišení prózy a verše. Což nezvládali ale ani někteří účastníci IV. kategorie, potíže to tak dělalo i zde. Mnoho z nedělních poetických textů nedopadlo dobře. Důvody byly však i jiné.

Nejčastější problémy recitací ve II. kategorii

Martina Longinová konstatovala, že lektori ve II. kategorii obecně velmi naráželi na problematiku režie. Bohužel se zdá, že čím nižší kategorie, tím horší je v mnohých případech práce pedagoga. Bylo jen málo dětí, které přirozeně vyprávěly a rozuměly tomu.

Recitátoři nejen u poetických, ale i u prozaických textů často tihli k vnější ilustraci slov a hlasové modulaci. Ta do recitace nepatří, ačkoli k modulaci a k přehrávání malé děti tihnou. Učitelé nebo rodiče si však někdy myslí, že to k dítěti patří a že je to správně. Z takové práce bohužel vyjde deformovaný recitátor, a nedostane-li se k odbornému a zkušenému pedagogovi, jakým se bude jeho práce v budoucnu ubírat směrem?

Druhou obtíž byla prý přílišná délka některých textů. V této věkové skupině ještě děti většinou tak dlouhé texty neutáhnou. Často dobře začnou, v půlce ale už nemůžou.

Markantní to bylo u interpretace textu R. Goscinyho Mluvíli jsme do rádia. Recitátor byl jinak šikovný, dobře začal, ale od půlky se mu přestalo dařit, bylo vidět že mu pak docházela invence a konec už vyšel naprázdno. Podobně tomu bylo u Dopisu a známky od M. Macourka.

Na druhou stranu byl jednou z čestných výjimek Já Baryk a má vrána od F. Nepila. Recitace byla v tomto případě dobře vystavěná, šla po smyslu a byla zdařile vypointovaná. Dalším výborným výkonem bylo Oznámení od M. Drijverové. Recitátorka používala skromných vyjadřovacích prostředků a bylo vidět, že si již našla vlastní specifický způsob interpretace. To jí pomohlo text zvládnout.

S výběrem textu to ve druhé kategorii bylo zajímavé i z jiného hlediska. Kategorie jsou tu rozděleny podle tříd. Problém je, že ve školní třídě může být věkový rozptyl žáků dva, někdy i tři roky. Což je u dětí ze čtvrté a páté třídy, které obě spadají do II. kategorie, poměrně hodně. Pochopitelně se to odrazí i na výběru textů.

Vzhledem k věku interpreta byl nevhodně zvolen například Werichův František Nebojsa. Recitátor ještě nemohl obsáhnout dvojí interpretaci textu; i když mu může rozumět jako čtenář. Objevily se ale i případy, kdy

mohl být zvolen text obtížnější.

Ještě jednou: V textu nemůžeme škrtnat, jak chceme!

Během rozhovoru se řeč stočila i na sobotní debatu o škrtnání (v nedělním čísle je uvedený její přepis). Martinu Longinovou podle jejích slov velice překvapovalo a téměř vyděsilo, kolik lidí při debatě souhlasilo s názorem, že s textem si můžeme dělat prakticky, co chceme. To samozřejmě nejde, veškeré škrty musí být citlivě a odůvodněné. Zejména ji zaráží, že s tím souhlasily i přítomné učitelky českého jazyka a literatury.

Nevhodné škrtnání se objevilo i v některých nedělních textech. Například Eliáš od I. Procházkové byl textovým torzem, které nedávalo smysl. Porotě se do rukou dostal text, u něhož nevěděla, jak vypadal před proškrtáním. Potom je velmi obtížné se výkonem recitátora zabývat.

Dalším případem nevhodného zacházení s předlohou byla Sisa Kyselá od M. Drijverové. Šlo o skládačku různých úryvků, což se velmi odrazilo na interpretaci.

Z výrazně zdařilých výkonů se obě dámy shodly na recitaci z Kolářovy knihy Z deníku kocoura Modroočka. Byl to hezký, citlivý projev, který byl přirozený a šel po smyslu textu. Dalším takovým případem byl Únos od S. Silversteina, předloha perfektně vybraná a zároveň skvěle přednesená. Bylo vidět, že recitátora práce bavila.

Ted se naštvou...

Martina Longinová pro mě ještě jednou shrnu-
la: „Výborné bylo na nedělních vystoupeních to, že spousta dětí recitovala s radostí, s nasazením, měla hezký a bezprostřední kontakt s publikem. Problém byl prostě mnohdy s pedagogickým vedením.“ „Ted se ale naštvou“, upozornila Lada Blažejová. „Af se naštvou! Mají přece možnost navštěvovat různé semináře, ve kterých se můžou dozvědět něco víc. Samozřejmě učitelé namítnou, že to nestíhají, že toho mají moc, což je pochopitelně pravda, kterou nemíním nijak zlehčovat. Ale chtějí-li s recitátory pracovat, měli by se snažit. Je smutné, kolik nešvarů je způsobeno neinformovaností pedagoga.“

Účastněte se seminářů o přednesu

„A jaký je váš celkový dojem z diskusních klubů, které tady proběhly?“ zeptal jsem se Martiny Longinové.

„Velmi mě potěšilo, kolik na klub přišlo v pátek i v sobotu lidí. A všichni zůstali až do konce, a ještě jsme rozešli o něco dále. Debata byla povětšinou příjemná, nakonec se velmi smysluplně vyvíjela a pro všechny mohla být inspirativní.“

Vzhledem k tomu, že se účastnilo několik lidí, kteří byli na Dětské scéně poprvé a pro které je řada věcí pochopitelně ještě neznámých, jsme museli vysvětlovat i některé základní pojmy. Překvapovalo mě ale, že se tu objevila některá naprosto laická pomýlení i na straně těch, kteří by měli mít víc zkušeností. Příkladem může být debata o škrtech, o rozehrávání postav, o rozdílech mezi monologem a dialogem.

Zrovna tak mě překvapila páteční debata o porotcích. Ti, kdo tu byli, si stěžovali, že jeden z porotců jim řekl to, druhý ono a že nevědí, co si z toho teda mají odnést. Ale poučený pedagog by si to měl umět přebrat. Je přece normální, že každý se dívá na věci trochu jinak.

Pevně doufám, že diskusní kluby byly přínosné, že nabídky podněty k přemýšlení a pomohly předat některé poznatky z oboru.

Doporučuju ale všem, aby se snažili poučit i jinde, účastnili se seminářů o přednesu. Dětská scéna je pouze jednou za rok. Navíc i sem se vypraví jenom určitá část učitelů.

Doufám, že naše diskusní setkání byla motorem k zamyšlení nad otázkami recitace. Vážím si toho, že učitelé i rodiče mají zájem konfrontovat své názory a jednou za rok si vzájemně vyměnit zkušenosti.“

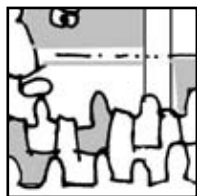
Tonda

JEDEN DEN SE SOUBOREM VESELÉ ZRCADLO, GYMNAZIUM ÚSTÍ NAD ORLICÍ

Nedělní ráno jsem začínala šálkem bílé kávy se souborem Veselé zrcadlo z Gymnázia Ústí nad Orlicí. V souboru je devět členů, kluků a holek ze sekundy a tercie, ojedinělá Petra (běžně si žehlí vlasy) je z kvinty. Na Dětské scéně je doprovází ještě Ágnes (baví ji chemie) ze starší skupiny školního dramata. Vedoucí souboru je Lenka Janyšová (má dvě děti), milá, věčně usměvavá osůbka, která v mých očích dokázala ovinout chemii a matematiku závojem sympatie – a vůbec! Společný den jsme se souborem zakončili opět šálkem, tentokrát však výborné čokolády, ale o tom až nakonec...

Své představení Brémští muzikanti měl už soubor za sebou z předchozího dne. Po snídani ale děti ze souboru čekal program v dílnách, které jsou tento rok mimo jiné zajímavé tím, že je vedou v tandemu s českými studenty Katedry výchovné dramatiky DAMU také studentky z Norska. Členové souboru se museli rozdělit do tří skupin po třech, aby se mohli v dílnách seznamovat zase s členy jiných souborů. Protože rozdělit se není tak jednoduché, pokusila jsem se svou trojčinkou zrealizovat alespoň malým nahlédnutím do jednotlivých dílen, kde se můj dnešní domovský soubor vyskytoval.

Trollové, zvěrokruh a love story – ale nesmí se o tom mluvit...

V jedné skupině jsem viděla Davida (fanda fotbalu) řečeného „Dejv“, Honzu (sportovec) zvaného z několika důvodů „Elvis“ a Petru (skautka, jednoduše Petra), kteří odletěli do země trollů a hráli etudy zachycující, jak je možné na trolla vyzrát. Třeba Petra (baví ji francouzština a angličtina) s Martinou z plzeňského souboru Sedum divů světa by trolla za stravu šestkrát denně dostala docela v poklidu jako exponát do zoologické zahrady...

Ve druhé skupině jsem se zase kromě jiných zajímavých věcí dozvěděla, že Pepa (skaut) a Adam (atlet) se narodili ve znamení ryb. Znamení se měla předvádět ve skupinách pantomimicky. Zdenda (kytarista) se dostal do skupinky s vedoucí dílny Klárkou. Předvedli spolu berana bravurně, ale přesto zněl první tip spoluminaristů vzhledem k zadání nevěrohodně: „Má to dva hrby, bude to velbloud.“ Když si potom každá skupinka měla sdělit, čím jsou si podobní, odposlouchala jsem následující konverzaci – Klára: „Já jsem naivní, prostě všem na všechno skočím.“ – Zdenda (má rád hudbu): „Já spíš v těch počítačích. Něco stáhnou a on je to vir...“

Ve třetí skupině jsem zastihla Terežku (zpívá ve sboru), Dášu (taky zpívá ve sboru) a Báru (i ona zpívá). Dokončovaly zrovna příběh velké lásky, o který jsem přišla, ale snad je to dobře. Ještě bych uronila nějakou tu slzu a nesoustředila bych se. Takže závěrečná hra na norského pavouka, který chytá mouchy, pro mě byla mnohem méně riziková, i když vlastně všichni účastníci dílny ve výsledku poměřili...

S ortézou člověku moc do skoku není

Po obědě jsem se se svým souborem sešla v jejich „ložnici“ v jedné z tělocvičen základní školy, kterou sdílejí s turnovským souborem. Zastihla jsem je přímo při činu. Pro Deník Dětské scény si zvolili způsob představení svého souboru prostřednictvím nahrávky na diktafon a zrovna na tom pracovali. Byl to vlastně první soubor, který se odvážně pustil do způsobu představení prostřednictvím nahrávky, ovšem baterie u jednoho diktafonu selhaly, u druhého taktéž, vyšlo to až na potíet. Ale dozvěděla jsem se díky jejich nahrávce spoustu zajímavých věcí. A další zajímavosti jsem ulovila ještě cestou na odpolední blok představení. Tam se šlo souboru lehce, protože už dnes nehráli a těšili se, co jim nabídnou kolegové. Jen Dáša se šlo „lehce“ ztěžka, protože s ortézou člověku moc do skoku není.

Bylo pro mě hodně těžké jim říct, že se mi něco nelíbilo

Jedním z témat, o kterých jsme mluvili, je pochopitelně účast souboru na Dětské scéně a jejich představení. Je evidentní, jak si soubor své možnosti být v Trutnově váží. Pracují spolu rok a už se jim podařilo proniknout až na národní přehlídku. Díky své vedoucí Lence jsou si moc dobře vědomi toho, jaká je to čest a přijeli si hlavně poslechnout názory druhých. Nadchl je dětský diskusní klub k představením, na kterém mohli o svém, ale i o dal-

ších představeních diskutovat s dalšími soubory. Petra (obvykle si žehlí vlasy) byla ráda, že je diskuse donutila některé věci nějak přehledně zformulovat. „Tam jsme se rozdělili do skupinek a hodnotili jednotlivé představení a každé říkal svůj názor a mně se na tom líbilo, že tam nebyli lidé jen z jednoho souboru, ale museli jsme se navzájem poznat a bylo pro mě hodně těžké jim říct, že se mi něco nelíbilo, když jsem viděla, že je to mrzí a že si nemysleli, že to nefunguje.“

Představení Brémští muzikanti vznikalo zajímavě. Role zvířátek si vyzkoušeli všichni různě, aby si potom mohli vybírat. Terežka (taky si žehlí vlasy) původně nebyla kočka, ale vypravěč. Bára (tanečnice) původně nebyla loupežník, ale kočička. Dáša (klavíristka) nebyla původně kohout, ale loupežník. Honza (fanda počítačů) byl původně pes, teď je ale pán a loupežník. David (hokejista) původně nebyl nic, protože byl nemocný, potom se ale stal loupežníkem, a tím i vydržel... Ještě se orientujete? Nejdřív si vzali scénář, četli ho a potom si různě zkoušeli role. Snažili se rozdělovat podle toho, co se komu líbilo, ale poslední slovo bylo Lenčino (váží si názorů odborníků).

My dnes prostě můžeme postoupit domů

Dalším zásadním tématem bylo... jak jinak... ani to nemusím vyslovit... a dokonce soupeřilo s atraktivitou nového čísla Deníku Dětské scény. Vedla jsem rozhovor s Davidem (muzikant).

David (fanda počítačů): „Dnes hrajeme na Mistrovství Evropy s Tureckem a máme stejné počet bodů.“ Ostatní kluci s vážnými pohledy částečně koukají do nového čísla Deníku Dětské scény a přitakávají. Já moc nerozumím. David (majitel krásné barevného hlasu): „Nedá se nic dělat, večer po představení zavolám domů, jak to dopadlo.“ Ostatní kluci přestávají číst Deník a s ještě vážnějšími pohledy přitakávají. Bára (má ráda cizí jazyky) odkládá Deník: „S tím Portugalskem to bylo hrozný. Baroš prostě zklamal. Měli jsme tolik gólových šancí, ale prostě to nedali, no. Jenom jeden, jenom Sionko dobře, ale...“ Nechápu už vůbec... David (vtipalek) mi briskně vysvětlil, jak funguje postup z kvalifikace do základních skupin, do čtvrtfinále, semifinále a finále. Tam prý postupují překvapivě dva. No a my dnes prostě můžeme postoupit domů nebo do čtvrtfinále. Pochopila jsem to dobře, Davide? Ale fandím s vámi tak jako tak!

Azobarviva, tartan, tortura a matodextróza...

Společně jsme si užili představení, ale potom ještě velmi příjemnou návštěvu Kafírny, kam jsem soubor nalákala na pověstnou čokoládu hustou tak, že v ní stojí lžička. Dali jsme si jogurtovou, višňovou, banánovou, turecký med, oříškovou a tiramisu – každý pochopitelně jen jednu – a lžička stála jen ve višňové. Ale dobře byly všechny, krásně voněly a já jsem se při té příležitosti dozvěděla, že v Ústí nad Orlicí je krásná Hernychova secesní vila, slaná voda v krytém bazénu, bowlingová osmídráha, rozhledna, křižová cesta s kapličkami, aquapark, atletická dráha s tartanem a vůbec! Taky jsem se dozvěděla, že skupina dramata, do které chodí Ágnes (sportovkyně), byla na 14 dní hrát představení v Austrálii, nebo to, že podle holek byl dnes Adam (biolog) podezřele hodnej, takže očekávají zítra možná dvojitou porci jeho legráček. Mluví se i o tom, že nás kolem stolu sedí 7:4 nealergiků ku alergikům, jak chutná limonáda s kousky aloe vera, jak je zdravý nebezpečný vanilkový pudink, co jsou to azobarviva, tartan, tortura a matodextróza... Z divadelních žánrů soubor docela láká pantomima, ale určitě se moc těší, že se zapojí do většího projektu, který se u nich na škole teď chystá. Měl by se totiž začít dělat muzikál Rebe-lové, a protože je tento soubor na výsost muzikální, budou mít asi možnost přispět.

A bylo toho i dnes mnohem víc, co bych měla napsat... Ale možná to není nutné. Byl to krásný den s lahodnou tečkou a až se ráno mrknu do zrcadla, bude mi veselo, protože znám Veselé zrcadlo. A tu příjemnou náladu mi nepokazí ani fakt, že než jsem dopsala tenhle článek, už bylo jasné, že jsme to s Tureckem projeli...

Gábina

PÁR SLOV K PŘÍSPĚVKŮM O DĚTSKÝCH RECITÁTORECH A SOUBORECH

Příspěvky o recitátorech nebo souborech zaznamenaly v letošním ročníku Deníku Dětské scény výraznou proměnu. Když jsme přemýšleli o tom, jak by letošní Deník měl vypadat, shodli jsme se jednoznačně na tom, že ho chceme víc otevřít dětem, udělat z něj opravdu Deník, který mapuje nejen výkony dětí v recitační přehlídce či přehlídce souborů, ale i jejich život v Trutnově v průběhu celého týdne. Proto je jedním z hlavních článků každého dne rozsáhlejší reportáž, která vzniká na základě celého dne stráveného s jedním souborem. Jejím záměrem je zachytit opravdu to, čím soubory nebo recitátoři v průběhu dne žijí, tedy co dělají, když nerekutují, nehrají...

Soubory a skupiny recitátorů, na které se „lepím“, abych načerpala vydatný materiál, vybíráme na základě různých kritérií (věk dětí, délka pobytu na Dětské scéně, typ inscenace atd.), ale vždycky je to volba nelehká a veskrze smutná. Na všech 17 souborů a 3 kategorie recitátorů se v šesti číslech Deníku dostat nemůže. Takže nezbývá, než si hodit korunou, ale ani ta tolik stran nemá...

Proto nejsou tyto větší reportáže jedinou zprávou o životě dětí na Dětské scéně. Každý soubor, a to bez ohledu na to, jestli s nimi jeden den strávím, či nikoliv, o sobě podá zprávu čtenářům sám. Dostává na výběr ze tří možností, jak na to lze jít.

První možností je papír a tužka – smí se kreslit a psát, dělat cokoliv, co je poté možné naskenovat. Druhou možností je diktafon – soubor může zprávu nahrát, tj. případně počítat i s tím, že audiozáznam zachytí i různou míru kontextu, metajazykových jevů... Záznam se poté v Deníku objevuje ve formě přepsaného textu. Třetí možností je fotografie s komiksovými bublinami.

Děti možnost volby vítají a myslím, že nám zatím připravily zajímavé počtení a pokoukání. Doufám, že i vy, naši milí čtenáři, tuto pestrost zpráv přijímáte se sympatií a že se společně s námi těšíte, co ještě nám ti všichni hlavní aktéři festivalu vzkážou.

Gábina

PŘEDSTAVUJE SE SOUBOR DIVADLO VYDÝCHÁNO, ZUŠ LIBEREC

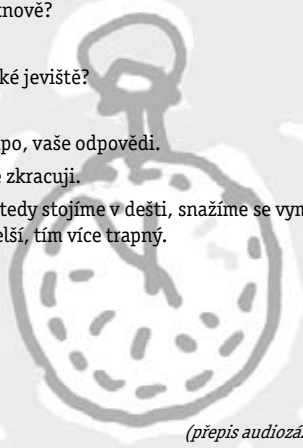

PŘEDSTAVUJE SE SOUBOR BUBU - KLUB DĚTSKÉ KULTURY, VSETÍN

PŘEDSTAVUJE SE SOUBOR ZUŠ HARMONIE, PRAHA 6

- Jan Dušek:** Dobrý den, já jsem Jan Dušek.
- Dominik Veselý:** Já jsem Dominik Veselý, jeho kolega.
- Jan Dušek:** A bychom se představili, jsme dvoučlenný soubor z Prahy šest, Základní umělecké školy Harmonie.
- Oba:**
- Jan Dušek:** A na úvod bych se zeptal tady pana Dominika Veselého, jak se dostal na onen dramaťák?
- Dominik Veselý:** Takže ze všeho nejdřív, neříkejte mi pane, já jsem dítě ještě. Ale, no nic, na dramaťák jsem se dostal, bylo to velmi zajímavé, protože jsem miloval takovou slečnu, která na ten onen dramaťák chodila, tak jsem si řekl, také musím chodit na dramaťák, tak jsem tam šel. Ale jen co jsem tam přišel a jen co jsem okusil tu první hodinu, tak mě herectví pohltilo a od té doby, co mě pohltilo, tak chci být hercem.
- Jan Dušek:** Toť je krásná dlouhá odpověď, která nám jistě zabrala mnoho času, mnoho drahocenného času. A tak já bych shrnul, že jsem se na dramaťák dostal velmi podobnou cestou. O něco později než Dominik.
- Druhý má otázka by byla, jak jsi spokojen s festivalem tady v Trutnově?**
- Dominik Veselý:** No problem... Dobrý! Skvělý! Výborný!
- Jan Dušek:** Co například publikum? Jak se ti hrálo? Jaké jeviště?
- Dominik Veselý:** Supr!
- Jan Dušek:** Výborně! Děkujeme, že zkracujete naše odpo, vaše odpovědi.
- Dominik Veselý:** Potom, co jste mi řekl, ať je zkracuji, tak je zkracuji.
- Jan Dušek:** Ale to by mohly být poněkud delší. A nyní tedy stojíme v dešti, snažíme se vymyslet nějaký ten rozhovůrek, ale přeci jenom bych ho už ukončil, neboť čím delší, tím více trapný.
- Dominik Veselý:** Ano, takže toto je konec. Nashledanou.
- Jan Dušek:** Nashledanou.
- Dominik Veselý:** Těšilo mě.
- Jan Dušek:** Těšilo mě.
- Dominik Veselý:** (zpěv znělky) Pa, pa, pa, pa, pa, pa, pa.

(přepis audiozáznamu Gábina)

PŘEDSTAVUJE SE SOUBOR LANNOVKA II., DDM ČESKÉ BUDĚJOVICE

RECENZE LEKTORSKÉHO SBORU NA NEDĚLNÍ PŘEDSTAVENÍ

Dar ohnivého ptáka

Divadelní soubor HOP – HOP ZUŠ z Ostrova si jako předlohu ke své inscenaci zvolil indiánskou pověst zpracovanou rakouskou autorkou Kathe Recheisovou. Vedoucí souboru Irena Konývková tuto látku zdramatizovala a převedla do jevištní podoby. Počátky vzniku a tvorby inscenace se váží k mezinárodnímu divadelnímu workshopu, kde se rodily první situace, etudy, scény. Následně pak členové souboru HOP-HOP pracovali na inscenaci rok a půl a hledali její přesný tvar, jehož podobu jsme mohli včera vidět.

V představení byli mladí herci vedeni zkušeným způsobem a poučené se také pracovalo se scénografií, světlem i živou scénickou hudbou. Kultivovaný projev všech herců na jevišti, jejich soustředění, vnitřní napětí a držení nastolené atmosféry se přenášelo na diváka a bylo podstatnou kvalitou představení.

Inszenace však není zánově jednotná. Rituální divadlo v expozici, pracující se znaky a symboly, nečekaně přechází v divadlo činoherní (výjevy ze života indiánského kmene). Rituálnost se tak vytrácí a objevuje se pouze v jednotlivých dílčích situacích (tanec smutku).

Otázky divákovi klade také nejednotnost jazyka jednotlivých postav. Na začátku vyprávěného příběhu hovoří spolu postavy v rozvitých větách a v následujících obrazech pak ve větách holých a jednoslovných.

V příběhu se objevuje řada nelogičností: indiánský kmen nezná oheň, a přesto odmítá syrové maso, ačkoli nemůže ještě znát jiné, tedy pečené. Breakové prvky herců při tanci na zahřátí. Ohnivý pták podrobuje indiánskou dívku putující za ním pro oheň řadou zkoušek, ačkoli jsme již v předchozích obrazech viděli její charakter a obětavost pro druhé. Nejsme si zcela jisti, jaké jiné kvality dívky boj s podivnou příšerou odhaluje.

A řada dalších nelogičností v textu i v jednání.

Divák nemůže naplno prožívat atmosféru, emocionálně vystavěné obrazy a sdělovaný příběh, jelikož se vrší další a další otázky, které je nucen si v průběhu představení zodpovídat.

Nekritické přijetí předlohy a také stylové nesjednocení zajisté zajímavých výstupů z přípravných dílen mohlo být počátkem všech výše zmíněných problémů v inscenaci.

Hana Galetková a Tomáš Volkmer

Jak Franta na čerchmanty vyžrál

Na počátku – podle vyprávění vedoucí souboru z liberecké ZUŠky – byly pohybové etudy s čertími náměty. V hrách a improvizacích prý vzniklo tolik zajímavých nápadů, že se vedoucí se souborem rozhodla hledat příležitost pro jejich uplatnění v divadelním tvaru. Tak se soubor dostal k pohádce o čertovi a Káče. Vedoucí však nesáhla po klasickém epickém textu Boženy Němcové, ale využila lákavou nabídku inscenovat hotovou dramatizaci, přesněji hru na motivy této známé pohádky, a to hru pro maňásky, kterou před lety pro svůj žamberecký soubor napsala Olga Strnadová (vyšla v Tvořivé dramatičce v roce 2002 v č. 1).

Tato volba přinesla dětem zajímavý a kvalitní textový materiál, ale také nemálo problémů k řešení. Loutkářský text vyžaduje specifický přístup ke stylizaci postav (v tomto případě vyžaduje velkou míru grotesknosti a razantní zkratku) a stojí na přesném fázování akcí a členění příběhu do malých úseků, na využívání kontrastů a pointování. Jen zčásti těmto náročným požadavkům zatím soubor dostal. Nakročil zajímavě k činoherní stylizaci čertů jako nezvládnutelného hejna dětí. (Bohužel je v tom nedůsledný, protože někdy je tato stylizace porušena a děti začnou zbytečně využívat šaržíček a prvoplánových grimas.) A spolu s vedoucí také vymyslel některá pěkná divadelní řešení, např. první uvedení do pekla nacouváním čertů trupy na jeviště, odnesení Franty do pekla za uši, rozehrání Káčina despotismu v pekle při přidělování čistících prostředků nebo čertů relax. Jenomže mnohé zůstalo ještě nedořešeno, včetně důležitých, nebo dokonce klíčových okamžiků, jako jsou např. Káčin únos do pekla nebo uvěznění čertů na šňůře, které není divadelně přesvědčivé. Dotáhnout bude také potřeba změny prostředí. Ty musí být jednoznačné a překvapivé, aby fungovaly i jako nezbytný rytmizační prostředek. Po důsledném naplnění volají některé situace (např. scéna v hospodě). A zřehlednit by potřebovaly některé scény, zejména ty „davové“, v nichž se divák zatím může snadno ztratit.

Zkrátka a dobře: To, co teď vedoucí čeká, je ze všeho nejvíce doladování dramaturgicko-režijní koncepce. Šance na dovedení této inscenace do zdárného konce soubor rozhodně má, protože je zjevné, že děti jsou dobře vedené a solidně vybavené.

Nezbývá než popřát souboru na jejich cestě hodně štěstí. A taky trpělivost, bez níž se dobré divadlo neobejde.

Jaroslav Provazník

O rybáři a jeho ženě

Dva velmi mladí muži, jediní protagonisté nedělního představení, nejsou žádní začátečníci. Se svým vedoucím Vladimírem Jopkem systematicky pracují pět let, z toho se rok a půl věnovali přípravě inscenace. Zkušenosti, které nabývali za tuto dobu, beze zbytku uplatnili při tvůrčím procesu hledání inscenačního klíče, a protože umí i s pokorou naslouchat, udělali velký kus práce na představení od chvíle, kdy ho poprvé uvedli na obvodní pražské přehlídce. Ze zvolených výrazových prostředků dominovalo partnerské jednání, které vedlo k přesné herecké akci. S lehkostí a samozřejmostí rozehráli bohatou výrazovou škálu, kde uplatnili výrazné prostorové citění, rytmus a dynamiku. Srozumitelně a čitelně rozlišovali part vyprávěčů a charakterů jednotlivých postav a nerezignovali ani na jasné sdělení tématu Werichovy předlohy. Jedinou rekvizitou byly nafukovací balónky, které představovaly zlatou ryбку. Práce s nimi byla ozvláštňena jejich usměrňovaným a neočekávaným pohybem, který vyjadřoval náladu rybků.

Temporytmus představení, byl až na drobná zakolísání vyvážený, a gradoval závěrečným obrazem, který byl současně pointou celého příběhu.

Dva návrhy kudy přemýšlet dál:

■ Obohatit vnímání prostoru proměnou jednotlivých situací, při kterých rybářka získává větší a větší obydlí i postavení.

■ Návrhy rybáře k rybce (bylo jich neuvěřitelných šest) zpřesnit a ozvláštňit intonačně, rytmicky i výrazově.

Marie Poesová a Eva Polzerová

VIDĚLI JSME

DAR OHNIVÉHO PTÁKA, HOP-HOP OSTROV

JAK FRANTA NA ČERCHMANTY VYZRÁL, VYDÝCHÁNO LIBREC

O RYBÁŘI A JEHO ŽENĚ, HARMONIE PRAHA

NEDĚLE OČIMA MATKY BLAŽKOVÉ

Já vám teda řeknu, v neděli se dělat nemá. A my toho měli, že šla hlava kolem. Dopoledne recitování druhý kategorie. Proč jsou ty nejmenší zrovna nakonec? Tak vám nevím, o čem ty děcka dneska vyprávěly. Možná proto, že byli v tý škole, kde

se učí lesáci, tak říkali hodně o zvířatech. No pěkně to vyprávěli, to jo!

Hlavně ta holčička o psu Barykovi a i ten kluk o kocouru Modroočkovi, i když to je taky jméno. Pořádná kočka je Mourek nebo Míca, no řekněte sami. A že říkali, co si ty zvířata myslí. Jako by si zvíře mohlo něco kloudného myslet, pes patří na dvorek a kočka má chytat myši, tak jaký myšlénky, no že jo. Ale tyhle děti to asi nevědí, asi jsou z města a živý zvíře jakživa neviděly, když si myslí vo nich takový věci. Asi by jim to měli ty jejich dospělí říct, že zvířata nemyslí, ale to voni ne, voni jen pořád koukali do těch trubek co ty jejich děti dostávaly. No a o tý rosníče, jak jde v dešti na procházku, to mě teda dožralo. To je pořád řečí o nějaké žábě. To si připadám, jak mezi nějakými aktivisty, co se pořád někde přivazují. Nějaký vyprávěnky byly taky ale užitečný. Jako ta o tom Tomovi, jak natíral plot. Děcka se mají přitáhnout k práci, jinak mají roury jako ty kluci, kteří měli mluvit do rozhlasu a nakonec to nedopadlo. Jsou to celé darebné vymyšlenosti, jako by člověk neměl starostí dost, jako ta děvčička co měla potíže na svatbě. To já měla taky potíže a čím dál větší, ale stěžuju si snad?

A pak odpoledne ty divadla.. To bylo na mně náročný. U toho prvního divadla mně teda přišlo divný, že dřív jedli ryby syrový, to se mi nechce věřit. A že jim byla pořád taková zima. Vždyť měli tlustý štrikovaný ponožky a svetry. No a taky jim mohli v tom kině zatopit, proč si ta paní učitelka neřekla? A ta holčička se tam prala. To se na ní bude paní učitelka ale moc zlobit. A když byl nakonec ten oheň, tak jsem si hned si začala opakovat, kde jsou všude v tom kině hasičáky, kdyby jako něco chytlo, jestli si je všechny pamatuju. Ale bylo to dobrý.

Ten kluk s těma dudama se mi líbil. Že měl toho kozla tak dobře vochočenýho, že mu do nich celou tu dobu pěkně foukal. A taky měl moc dobrou čepici, ta by se hodila našemu malýmu. No ale jinak, zase vařili polívku a zase špatně. Bez vody, brambory nevoloupaný, to já jim budu muset dát recept na tu mojí bramboračku, to už jinak nejde.

A ty dva kluci nakonec. No já nevím. Když to nemá žádný kulisy, je to vůbec divadlo? Není tolik na co koukat. Kdyby tam byl třeba ten palác, tak by bylo na co. Jak tam na to dvoře u papeže mluvili švýcarsky, to museli bejt asi hodně vzdělaný, že to tomu rybářovi nevadilo a že jim jako rozuměl, i ta jeho žena. No ale když vlastně tam říkali, že je praktická, tak to ona tomu asi určitě všemu rozuměla. Ale jsem ráda, že ta firma Adidas ty mladý divadla podporuje, že dává ty peníze na kulturu, to jako jo. To jsem byla fakt ráda. Já jsem si totiž myslela, že dávají jen na sport, když dělají do sportů.

VIDĚLI JSME

DAR OHNIVÉHO PTÁKA, HOP-HOP OSTROV

JAK FRANTA NA ČERCHMANTY VYZRÁL, VYDÝCHÁNO LIBEREC

O RYBÁŘI A JEHO ŽENĚ, HARMONIE PRAHA

ZÁZNAM ZE SEMINÁŘE K INSCENACÍM

2. BLOKU

Trutnov, 19. hodin, vestibul kina, lektori, seminaristé a všichni, kteří chtějí vědět, na co se to vlastně dneska dívají. Měli ostatní stejný dojem jako já? Dozví se něco, co mi pomůže lépe přijímat a pochopit představení, případně inscenaci? Pomůže mi to v práci s mým souborem? Takové jsou otázky, které přivádějí účastníky semináře.

Dar ohnivého ptáka – HOP – HOP, ZUŠ Ostrov

Seminář B

Líbila se nám atmosféra: pohybová, výtvarná i hudební stránka. Děti byly technicky přesné, dobře vybavené, dokázaly udržet vážnost příběhu, ale nebyly patetické.

Zdalo se nám, že chyběly vystavené situace pro jednání postav. Použitá symbolika a rituálnost nepomohla divákovi k porozumění sdělení. Jestliže šlo o získání ohně, tak nějak nepřeskočila jiskra.

Lektorský sbor – Hana Galetková a Tomáš Volkmer

Nebyli jsme ovlivněni minulými inscenacemi souboru.

Inscenace vznikala na základě textu ze semináře v Brixenu – text byl německý od rakouské autorky a není jisté, jestli se jedná o původní indiánský příběh. Nejprve se stavěly situace a tak vlastně vznikly dva žánry - rituál a dramatický příběh. Nejprve se otevře rituálem a pak se odvíjí příběh, ale k úvodnímu rituálu se už nevrací.

Děti jsou velice vybavené, cítí se dobře na jevišti, dokáží držet napětí. Uvnitř dramatického textu je však řada nelogičnosti – jak mohou mít indiáni zkušenost, že pečené maso je chutnější? Je tam řada otazníků, což odvádí pozornost. Děti to mají pro sebe zodpovězené, ale k divákovi to nepříjde. Vedoucí na tom stále pracuje, spíš dokáže vytvářet obrazy - vizuální část inscenace - ta se daří.

Další názory

Obtížné přijímám archetypální příběh zasazený do obyčejného života.

Převládá tam technika hraní. Není vidět vnitřní motivace.

Vytvoření atmosféry šlo na úkor sdělení.

Zkratky v řeči jen znejasňují sdělení.

Jak Franta na čerchmanty vyžrál – Divadlo Vydýcháno – ZUŠ Liberec

Seminář D

Oceněno:

Přirozené jednání dětí – hrají za sebe, mohou se vyjádřit (ale někdy může být absence režijního vedení na škodu – vznikne chaos).

Použití hudby – neočekávali jsme „živé“ dudy – hodily se k pohádce.

Někdo ocenil aktualizaci – mobilní telefony.

Milý humor – přirozené vtipné obyčejné nápady.

Co se nám nezdálo

Místy nelogický děj.

Mnoho akcí provedeno přes slova a ne přes činy.

Chyběla jakákoliv práce se světlem.

Objevila se otázka žánru (zda fraška či vážné téma).

Problematická práce se scénou a s rekvizitou (zda není lepší vzhledem k bohatým kostýmům obohatit i scénou či naopak nepoužít žádné rekvizity).

Diskutovaná byla topornost hlavního hrdiny Franty (hlas herce mluví jinou řečí než jeho tělo).

Problematický roztrhaný dopis hozený do publika (měl by zůstat na scéně, aby ucelil scénou, vhození „odpadku“ do publika dává dojem, že publikum je „odpadek“).

Lektorský sbor – Jaroslav Provazník a Ema Zámečnicková

S hodnocením seminaristů lektori celkem souhlasí, především pokud jde o akce předvedené slovem, o nejednotnost stylizace kostýmů (venkovani a čerti) a rekvizit (venkovský stůl a pak stůl přeměněný v trůn vládce pekla), nevyjasněnost žánru – je to fraška. Některé věci ještě upřesňují.

Řada klíčových momentů byla řečena, ale nebyla řešena divadelně vůbec, nebo neuspokojivě – odnesení Káči do pekla, kde je pekelná brána, čerti sami drží šňůru, na kterou je Káča „věš“, aby uschli...

Nedařilo se uzavřít situace a nejasné byly přechody mezi prostředními.

Řada akcí nebyla věrohodně motivována, např. proč jde Franta pro Káču do pekla.

Nevyplatí se předpokládat, že diváci pohádku znají, proto si některé věci domyslí.

Oceňovaly se některé scény – usínání čertů, směrovky.

Jaroslav Provazník doplňuje, že základem je text, který je určen pro loutky, takže je předpokládán jiný typ jednání než u živých herců.

Další diskuse

Chválila se hudba – dudák, ale byly i návrhy, že mohl být „použit“ pro předelování jednotlivých scén. Mohl být i protagonistou.

Další lektorka – Hana Galetková upozorňuje na říkanku, kterou inscenace začíná a končí, aniž by byla jasná její funkce. K tomu se dovysvětluje, že v původním textu pro loutky byla jen na začátku.

O rybáři a jeho ženě – ZUŠ Harmonie, Praha 6

Seminář A

Kluci měli nadhled nad rolemi, i přesto, že do nich vstupovali.

Otázka, zda se jednalo o recitaci či divadlo.

Občas vystupování kluků z rolí – měli přehled, co zrovna hrají (vypravěč, ryba, žena...) a měli utvořený vlastní názor.

Velmi nás zajímalo, zda si předlohu upravili sami či jim s tím někdo pomohl, protože nám přišlo, že jsou celkem dobře vybavení, nadaní, aby to zvládli bez pomoci odborníka.

Zaujala nás velmi dobrá práce s rytmem a gradací, přesná práce s prostorem a jeho využitím.

Práce s divadelním prostředkem – balónek záměrně měnil barvu a velikost, pantomima (překřižení moře).

Pěkná práce s opakovaným dějem (ozvláštnění situace).

Představení bylo vyvážené, mělo význam, vnitřní napětí a prožitek (pro diváka i herce).

Pro mnohé známý Werichův text, který by byl za normálních okolností pro mnohé neatraktivní, ale kluci si s ním dobře poradili, vyzkoušeli, jak to udělat jinak – zajímavě, publikum pobavili.

Zajímalo nás, zdali má civilní oblečení nějaký význam.

Častá úprava vlasů – nebylo vidět do obličeje, popotahování trika – rušivé.

Seminář C

Náš seminář C byl nadšený tím, že jsme si vylosovali právě představení „O rybáři a jeho ženě“. Podnázev semináře je totiž „z mála udělat hodně“. Představení „O rybáři a jeho ženě“ pro nás bylo typickou ukázkou toho, že z mála udělat hodně skutečně lze. Ocenili jsme práci obou kluků, zejména jejich vzájemné herecké napojení. Také jsme chválili využití herního prostoru, který oba protagonisté beze zbytku naplnili, dále hlasovou vybavenost herců, obohacení Werichova slovního humoru o divadelní rozměr, nadšení a energii, kterou jsme z představení cítili. To, co nám herci chtěli sdělit, jsme před sebou viděli, věřili plasticky ztvárněnému pro-

středí a zejména jsme obdivovali autenticitu obou protagonistů. S nelehkým úkolem (pouze vlastním tělem a minimální rekvizitou sdělit příběh publiku) se kluci vypořádali se ctí a náš seminář se shodnul na tom, že jejich představení patřilo k nejzajímavějším, co letošní Trutnov prozatím nabídl. Kromě drobných otazníků (logo Adidasu, „upravování“ herců během představení) totiž nemáme téměř co vytknout.

Lektorský sbor – Marie Poesová a Eva Polzerová

Práce je to velmi úctyhodná. Po rozhovoru s vedoucím víme, že kluci prošli pětiletým „výcvikem“ divadelních dovedností. Dělalí jiné žánry, ale pohádku ještě ne, tak proto ji zkusili. Na textu pracovali i netradičními metodami – např. používali barvy pro ženu, rybáře, společné situace, postupně vznikl výsledný tvar.

Dokázali ovládnout tak velký prostor, dobře pracovali i s hlasem.

Lektoři se shodli na tom, že inscenace prošla velkým vývojem a že kluci respektovali připomínky z nižších kol soutěže. Lektoři i však ještě doporučovali věnovat pozornost temporytmu, kdy ve Werichově pohádce jde rybář k moři šestkrát. Možná uvažovat o divadelní zkratce. Také využití prostoru má ještě další možnosti – např. pracovat s velikostí budov, které rybářka od ryby dostala.

Další názory

Vystoupení bylo příkladem ojedinělého dobrého vyprávěčství, partnerství na jevišti a to, že tento princip je v dětském divadle neobvyklý.

Jsou momenty, kdy už je to na hraně. Dostávají se na hranice grimas.

Expres, snaha to vygradovat okamžiku, kdy musí jít už naposled k rybě.

Jediná drobká rekvizita úžasně funguje.

Aby kluci nezpychli.

(To určitě nezpychneme, říkají kluci i vedoucí souboru).

Červený balónek – rybka – poletoval v závěru – lyrický moment velmi působivý.

Už jsme představení na podobném principu viděli, ale kluci tam dali i nové věci.

Jak žena vrší své požadavky, už divák pak ztrácí zájem.

A ještě lektoři – Werich v sobě nese veliké téma, o kterém se tady nehovořilo, protože to bylo sděleno.

Otázka z obálky: Očekávání a neočekávané prostředky a zvolená předloha

Seminaristé jedné skupiny neměli žádná očekávání.

Jiné překvapil u indiánů živý oheň. Příjemně překvapil civilnější projev „čerchmantů“. Překvapila rybka v podobě balónku.

Jakub Hulák: „Myslíte si, že je úkolem vedoucího dětského souboru volit neočekávané prostředky?“

A odpovědi přímo na semináři:

Očekávané prostředky používat neočekávaným způsobem.

Je důležité, aby takové prostředky vedoucí hledal i sám pro sebe.

Souvisí to s tvůrčím procesem.

Aby si pak vedoucí souborů nemysleli, že vedoucí musí za každou cenu překvapovat a pak by to bylo překvapujícím negativní...

Z éteru pochytila Jindřiška

DNES JSME SI VŠIMLI...

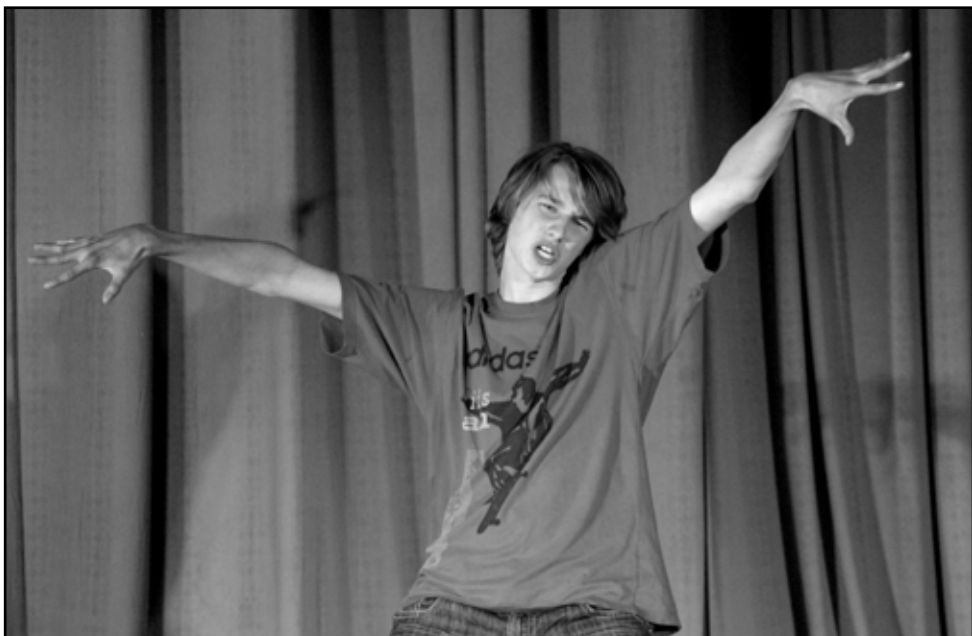

RECITÁTORŮ TŘETÍ KATEGORIE

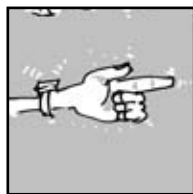
RECITÁTORŮ TŘETÍ KATEGORIE

PANA JIŘÍHO OUDESE

ZÁZNAM Z DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU

HORKÉ ZPRÁVY SE SLADKOU PŘÍCHUTÍ

Hlásí se vám opět, momentálně naprosto „zpušinelované“, lektorky Zorka Horká a Miládka Sladká. Během dopoledne jsme odhalily agenty trutnovské módní policie, která se údajně chystala udělat zátah na příliš nonkonformně oděné účastníky (viz rubrika „Dnes jsme si všimli...“, Deník Dětské scény č. 2). Netucha, jak vypadá takový nonkonformně oděný účastník, vyzbrojily jsme se na odpolední a večerní program raději maskovacími stejnokroji. Jistota je jistota. Ať už Horká nebo Sladká, jeden nikdy neví, kdo se na vás přilepí... Nicméně - na Nivách to vřelo jako v rozbouraném moři, v jehož vlnách se zmítala nejen pražská zlatá ryba, ale i liberecká Káča a Franta se všemi čerchmanty, a dokonce i ohnivý pták z jakéhosi Ostrova, údajně nad Ohří. Poučeny včerejšími rozezlenými kuchařkami čekajícími s večerí, pokrátily jsme rozverně seznamovací hry a přešly svižně přímo k věci. Leč - jak už bylo předesláno, diskuze byla bouřlivá a příště nejspíš zkrátíme hrátky ještě víc. Mládež se natolik rozvášnila, že jsme obě, Miládka i Zorka, byly nuceny použít k upoutání pozornosti některých soukromě diskutujících jedinců papírové koule vyrobené předešlého dne. Boule nevznikly, zato vznikly tyto názory:

JAK FRANTA NA ČERCHMANTY VYZRÁL

Líbilo se: hezké, staročeské; dudy; Franta i Káča šikovni, vlastně všechny hlavní role; neobvyklé, dobrý nápad; výběr rolí pro hlavní postavy (povaha herců v civilu se shodovala s povahou charakterů rolí); jednoduchý, ale výborný převlek čertů; prádelní šňůra s čerty; zakroucení rohů u Lucifera, moc povedené představení

Nelíbilo se: občasné přehrávání čertů; příchod Káči do pekla nejasný; v pekle mnoho povyku najednou (možná víc sladit z úplné do částečné improvizace), výška (resp. „nížka“) trůnu; pokřikování ze zákulisí nebylo rozumět, nebylo jasné, byla-li to Káča či Lucifer

Jiné poznámky: zapracovat na scéně s příchodem (únosem) Káči do pekla, nestačí nám slovo; zapracovat na čistotě gesta do „tečky“; na inscenaci pracují asi rok a půl; hrál se jim tu moc hezky, určitě je to i skvělým publikem; jsou rádi, že se sem dostali; „hezké vánoční představení“; „kluk, který hrál na dudy, tak toho obdivuju“

DAR OHNIVÉHO PTÁKA

Líbilo se: nasvícení; tanec; pytel na hlavě; hudba; hezký kostým ptáka i ostatních; dobrá morbidní scéna s příšerami; depresivní, ale žhavé a akční představení; hořlavé; break dance

Nelíbilo se: nevhodné hudební nástroje (jsou to indiáni a používají australskou didgeridoo a africký buben); hudba zastínila příběh, byla výraznější a lepší; některé scény moc zdlouhavé, divák se nudil; chybělo něco na odlehčení, jiskřička, aby to nebylo celou dobu tak depresivní a divák nečekal zbytečně, že se něco stane; menší děti nepochopily děj a význam některých scén příběhu, hlavně začátek; mluvení herců někdy v celých větách, někdy v infinitivech; break dance

Jiné poznámky: začátkem chtěli naznačit, že začínají vyprávět příběh, rozdělování rolí; break dance byl použit, protože se to paní učitelce i nám líbilo (pro některé diváky rozpor, pro jiné právě ona „jiskra“); některé scény se asi zdály dlouhé, protože je omylem prodloužil bubeník; konec nastal pro diváky již ve chvíli, kdy se jedna z dívek nevydala za ohněm a honem za vznešeností, ale šla se starat o nemocného otce - bylo hned jasné, že ona bude ta nejvznešenější - bohužel už v půlce představení; „málem na mě spadnul strop“; „bylo mi trochu zima“; „sem se bála, aby neuhoreli...“

O RYBÁŘI A JEHO ŽENĚ

Líbilo se: zábavné; ani chvíli jsme se nenudili; fór s balónky - zjednodušená kreativní rekvizita, která fungovala; háček v hubě; změna barvy našťvané a již otrávené rybky; poučení, že kdo chce moc, nakonec nemá nic; vystačili si jen dva; vtipné, husté, legrační, úplně skvělé, úžasné... představení

Nelíbilo se: trochu dlouhé; výpadky z role (způsobené smíchem diváků); kostýmy protagonistů (hlavně trička); vlasy v obličejí; zbytečná gesta (plácnutí si)

Jiné poznámky: některé výpadky z role byly způsobené smíchem diváků, jiné ale použity záměrně jako czizovací efekt; nápady vymýšleli spolu - jeden s něčím přišel, druhý to vylepšil, třetí schválil; v souboru jsou jen dva, holky zdrhly k orientačnímu běhu; záměrem představení bylo působit tak, aby si divák řekl: tak byla to improvizace nebo ne?; kluci jsou schopni si své role vyměnit; scénář vznikl podtrháváním původního textu modrou a červenou barvou (žena, rybář); kluci spolu hrají 5 let, viděli jsme 20. a 21. reprízu; „z uranu a radia můžete zemřít!!!“; „umřela sem smíchy“

P. S. - Rády bychom na konec vyvrátily všechny kuloární drby o orientaci Zorky a Miládky. Příjmení Horká a Sladká jsou skutečně pouhá příjmení.

Miládka Sladká a Zorka Horká

DNES JSME SI VŠIMLI

SEMINÁŘE HANKY FRANKOVÉ

JEDEN DEN S HANOU FRANKOVOU

V neděli ráno jsem se vypravil do sálu Národního domu na seminář pro dospělé, který vede Hanka Franková, herečka a režisérka Divadla Dagmar Karlovy Vary a pedagožka výchovné dramatiky a herecké výchovy. Dílna herecké práce se jmenuje Jak z mála udělat hodně. Setkal jsem se tam se čtyřmi různými Hankami (tolik Hanek jsem najednou ještě nikdy neviděl), postavou Matky Terezy předvíající aerobik, ale hlavně s tvůrčí, vstřícnou a empatickou pracovní atmosférou.

Seminář začínal, jako v sobotu, společnou pracovní snídaní v malém přísálí. Měla trvat dvacet minut. Hanka se rozhodla čas bedlivě hlídat, ale zajímavá diskuse, která se u snídaně rozvinula, ji protáhla na dvojnásobek.

Hanka přinesla do povídání nad kávou a snídaní téma neomylných výroků v oblasti umění, nad kterým se zamyslela v souvislosti s jednou svojí nedávnou příhodou. Kde se v některých lidech bere jistota, že se na věci kumštu dívají jediné správným pohledem? V umění je potřeba víc tolerance, víc „MOŽNÁ“. Neměli bychom říkat, že je to nebo ono špatné a že by to bylo lepší tak a tak. Co my víme, jak by to ve výsledku dopadlo! Na místě je říct: MOŽNÁ by bylo lepší zkusit to takhle.

Řadě seminaristů se vybavil sobotní seminář k inscenacím. Mrzelo je zejména, jak se tam zacházelo s představením Omyl.

Tělo je grunt

Pak už se všichni přesunuli do prostoru sálu. Velký sál má totiž tu výhodu, že poskytuje různá prostředí a každá aktivita se dá dělat jinde. Nabízí se kamrlík v přísálí, parket a jeviště.

Nejdřív se práce soustředila na práci těla. Na hudbu (myslím, že to byl Hankou často využívaný Jean Michel Jarre) seminaristé nejdřív ve trojicích kopírovali pohyb toho, který v řadě tří zaujímal první místo. Dvojice se pak měly vodit pomocí vzájemného dotyku částí těla, potom pomoci jedné nebo dvou dvoumetrových tyčí, které byly vzepřené vždy mezi dvěma těly.

Hanka svoji práci v herecké výchově staví hodně na činnostech s tělem. Jak mi později při rozhovoru řekla, v těle jako nástroji vidí grunt herecké práce. A hudba, o té prohlásila při snídaňové rozpravě: „Muzika je mocná čarodějka.“ (A kdo zná Hančinu představení potvrdí, že tomu tak je.)

Následovala zrcadla v kruhu a krátké hlasové cvičení. Potom měli všichni možnost projít si prostor, dobře ho prozkoumat, aby si pak každý sám vyzkoušel pronést z jeviště větu, která by se akusticky nevýhodným prostorem sálu donesla až k ostatním, kteří stáli vzadu pod balkonem. Hanka při tom každému radila: „Pomůže ti snaha prorazit hlasem zadní stěnu sálu.“ „Zkus hlas táhnout až z paty.“ nebo „Pošli nám víc energie. Nekřič ale.“

Každého otevřít

V sobotu začali seminaristé ve skupinách pracovat na etudách. Každý si měl nejdřív vybrat nějakou historickou osobnost, která je mu blízká, a zvolit si k ní nějakou činnost, jež s postavou kontrastuje – nesouvisí s jejím historickým posláním. Ve trojicích potom seminaristé vytvořili etudu o setkání třech osobností. Šla se tak třeba zametající Marilyn Monroe s pudrující se Janou z Arku a s Césarem honícím se za míčkem.

Hanka při tom každému radila, jak nejlíp prodat, co může nabídnout, jak práci zpřesnit, jak ji učinit čitelnější, na čem při ní stavět. Citlivý individuální přístup je pro Hančinu práci také příznačný. Snaží se jím každému, bez ohledu na to, jak je kdo herecky daleko, pomoci otevřít nové možnosti.

V závěru semináře se ještě pracovalo s dialogy o jednoslovných replikách a úplně na závěr Hanka pro každého zvlášť vybrala nějaký vhodný text, se kterým se bude pracovat příště.

Zeptal jsem se seminaristů

Ve volných chvílích jsem se pokusil udělat s několika účastnicemi semináře rozhovor. Ptal jsem se, proč se na tento seminář přihlásily, co od něj čekaly, a jestli se to plní, a co nového během práce objevily.

Lenka (má téměř vystudovanou specializaci dramatická výchova v rámci vychovatelství na PedF UK, s dětmi ještě nepracuje): „Na Hanku jsem byla zvědavá. Na jedné dílně jsem poznala děti z jejího souboru a viděla jsem na nich, že její práce patrně dobře funguje. Některé aktivity, které tu děláme, sice znám, ale některé jsou pro mě nové. Jsem ráda, že se tu dozvídám něco o pohybu a o hlasu. Hodně mi vyhovuje Hančino empatické vedení. Ke každému se opravdu pěkně chová. Nedává najevo, že někdo je už dál a někdo zatím ne.“

Kristýna (studentka Střední pedagogické školy v Krnově, kterou dramatická výchova čeká jako maturitní předmět): „Přihlásila jsem se sem na doporučení jedné naší učitelky. Ráda bych se tady poznala s lidmi, kteří pracují v oboru, chtěla jsem zkusit jeden týden intenzivní práci v herecké výchově a hodně mě zlákala poznámka o tom, že seminář má přesahy do dramaturgie. Tu bych totiž ráda studovala dál. Seminář se mi líbí, má fajn atmosféru, vyzkoušela jsem si tu hodně technik, které ještě neznám. Dobré je, že má Hanka zkušenosti nejen z dramatické výchovy, ale i z profesionálního divadla. Obohacující je i pohled ostatních.“

Marica (učitelka ZUŠ v Košicích; její odpovědi jsem brilantně přeložil do češtiny): „Na seminář jsem se přihlásila především proto, že je mi blízké jeho téma. Navíc jsem viděla na jedné přehlídce Hančin soubor, který se mi moc líbil. A tak jsem byla zvědavá, jak Hanka pracuje. Všechno, co tu děláme, si zapisuju. Je to pro mě velká inspirace, objevuju tu nová východiska, nové metody. Hanka je opravdu fundovaná. Obdivuju, jak se dokáže vyrovnat i s velkou skupinou.“

Hanka (studentka katedry výchovné dramatiky DAMU, učitelka dramatické výchovy na ZUŠ): „Hančinu práci znám dobře z jejích seminářů herecké výchovy. To, co děláme tady, se od nich moc neliší. Ve výsledku je to ale trochu jiné, protože seminaristé tady jsou zase jiná krevní skupina než my u nás na katedře. Panuje tu tak jiné napětí, vznikají jiné věci, máme taky na práci víc času než na katedře. Když už znám Hančiny metody, mám jednak možnost při činnostech jít hloub než ten, kdo s ní pracuje poprvé, a jednak můžu být pozorovatelem, který zkoumá práci jiných, sleduje, jak na věc kdo jde, jak Hanka práci vede.“

Hance jsem nedal pokoj ani při večeri

Při večeri jsem Hance Frankové ještě položil několik otázek:

Divadelní práci s mladými lidmi se věnuješ už mnoho let, jako vedoucí Studia divadla Dagmar i jako pedagožka katedry výchovné dramatiky DAMU. Jak se za tu dobu změnil tvůj přístup k herecké výchově?

Mění se postupně s tím, jak získávám zkušenosti. Neznamená to, že bych svoje metody razantně opouštěla, spíš je doplňuju a některé v určité době akcentuju víc, některé méně. Souvisí to s mou vlastní hereckou prací i s mým věkem. Čím jsem starší, tím víc se mi rozšiřuje zorné pole, dokážu přijmout více než dřív, snažím se o širší

pohled.

Vliv má také, že se setkávám s různou divadelní poetikou. Na začátku své práce jsem se opírala o slovo. Ne, že bych ho postupně úplně opustila, ale nyní mě zajímá spíše tělo. Asi cítím jakýsi grunt v těle jako nástroji.

V proměňování metod mají vliv i studenti, se kterými se setkám. Někoho zkrátka neotevřu žádnou z cest, které používám. Potom potřebuju nacházet nové nenásilné možnosti. Takže inspirace pro mou práci přichází i z této strany.

Pokud jsi zmínila práci se studenty – pracovala jsi s různými věkovými skupinami: s dětmi ze základky a se středoškoly ve svém souboru, se studenty na katedře výchovné dramatiky na DAMU, i s dospělými. Jaký je v práci s nimi rozdíl?

S dospělými už nedělám. Stojí mě to mnoho energie, musím u toho taktizovat a být diplomatická. S mladými je jednání daleko přímočařejší. Nemusím kalkuloval s tím, abych neurazila.

V mém souboru jsou také někdy dospělí, ale to jsou výjimky, se kterými se mi pracuje dobře. Jádro souboru tvoří lidé do předavaceti.

Na vás na katedře jsem laskavější a opatrnější než na lidi ze svého souboru. Nevadí mi to ale. Je to potřeba, protože se moc dlouho neznáme a nemáme tak vypěstovaný vzájemný jazyk. Své děti mám od první třídy. Potom už stačí jenom se podívat a oba víme.

Když dělám na inscenaci jsem navíc rezolutnější. Při větší skupině nic jiného nezbývá. Někdy mám i víc než jednu premiéru za rok a potom jde hodně o disciplínu.

Souvisí to se způsobem, jak Studio Divadla Dagmar vzniklo. V roce 2003 za mnou přišli členové mého Dětského studia tvořivé dramatiky, že už nechtějí být dětským studiem, že už jsou na to staří. Řekla jsem jim: Dobře, nabízím vám profesionální podmínky s tím, že od vás budu požadovat profesionální přístup. A oni na to ve své nevědomosti kývli. (smích)

A moje třetí a poslední otázka: Cítíš se být ve svém souboru spíš pedagogem nebo režisérem?

Režisérem. Především dělám divadelní tvar. Navíc i z praxe v profesionálním divadle vím, že dobrý režisér bývá i dobrý – nelze asi říct pedagog, ale – psycholog.

V dramatické výchově se mluví o důležitosti procesu i produktu. Divák u profesionálního divadla proces nezajímá, mě jako herce ale ano. Zkoušení zabere mnoho času a během něho se chci cítit dobře, pracovat s dobrým souborem a dobrým režisérem. Když je režisér, který udělá skvělou inscenaci, ale zažiju s ním spoustu traumatizujících situací a nepříjemného ponižování, ani výsledný produkt mě netěší. Asi nejsem ten správný komediant.

Děkuju za rozhovor.

Tonda

PŘEDSTAVUJÍ SE

LEKTOŘI DÍLEN PRO DĚTI ZE SOUBORŮ ABOUT KATHARINA ALME MARKOVIC

provokativní piercing, čas není nikdy problém a vlastně nikdy nic není problém, fialová kočička, jelito, kopyto, platí to, miluje knír

LEKTOŘI DÍLEN PRO DĚTI ZE SOUBORŮ O KLÁŘE FIDLEROVÉ

pes Bublina, roztomilý styl, jahody, piha, pytel emocí, dobře pracující student

LEKTOŘI DÍLEN PRO DĚTI ZE SOUBORŮ O JAKUBU STÁRKOVÍ

pomalý, nevzrušuj se, milý, společenský, bublina, mek-tá, ale nakonec to udělá, legrační

LEKTOŘI DÍLEN PRO DĚTI ZE SOUBORŮ O SONĚ DEMJANOVIČOVÉ

nejlepší dramatické nápady, anglická dívka, má ráda pivo, starostlivá, jiskra v oku, slečna drsňák

LEKTOŘI DÍLEN PRO DĚTI ZE SOUBORŮ ABOUT CHRISTINA NÆSS

valkýra, norská múza, hnědá dívka, světačka, hustá, vždy všem sní jídlo

LEKTOŘI DÍLEN PRO DĚTI ZE SOUBORŮ ABOUT ANNE DALE NEVESTVEIT

sladká, okouzlující nářečí, bez orientačního smyslu, vedoucí v módě, upovídané keep smiling

LEKTOŘI DÍLEN PRO DĚTI ZE SOUBORŮ ABOUT MARIA VESTRE

vedoucí, matka kuráž, zodpovědná, dobré hlášky, ironický humor, zkrátka ta se vyzná

DOŠLO POŠTOU

AMATÉRSKÁ SCÉNA PÍŠE I O VÁS

SRPNOVÉ ČÍSLO BUDE mj. VĚNOVÁNO TRUTNOVSKÉ DĚTSKÉ SCÉNĚ

Amatérská scéna je dvouměsíčník pro otázky amatérského divadla a uměleckého přednesu. Časopis přináší divadelníkům a recitátorům informace o tom, co se v amatérském divadle událo, poskytuje jim servis zejména v oblasti dramaturgické, legislativní, technicko-organizační aj., zprostředkovává zkušenosti ze života souborů a zajišťování jejich existence, reflektuje zahraniční dění a zkušenosti, monitoruje činnost souborů a připomíná jejich výročí, včetně jubileí tvůrčích osobností etc., etc.

V příloze d'ARTAMAN se divadelníci dozvídají o tom, co se bude dít, kdy a jak. Nalézají v ní propozice přehlídek, vzdělávacích a dalších divadelních akcí a přihlášky na ně. V příštím roce časopis zamění repertoárovou přílohu za odbornou. Čtenářům se jejím prostřednictvím dostane do rukou česky dosud nevydaná publikace Jána Zavarského Kapitoly ze scénografie, která je pomůckou přesahující svůj název, nejméně do oblasti dějin divadla a svým způsobem i do divadelní režie.

V příloze d'ARTAMAN se divadelníci dozvídají o tom, co se bude dít, kdy a jak. Nalézají v ní propozice přehlídek, vzdělávacích a dalších divadelních akcí a přihlášky na ně. V příštím roce časopis zamění repertoárovou přílohu za odbornou. Čtenářům se jejím prostřednictvím dostane do rukou česky dosud nevydaná publikace Jána Zavarského Kapitoly ze scénografie, která je pomůckou přesahující svůj název, nejméně do oblasti dějin divadla a svým způsobem i do divadelní režie.

To vše a mnoho jiného, včetně bohaté obrazové části vytváří z Amatérské scény jediný nejucelenější informační prostředek o amatérském divadelním dění v ČR. Vychází 6 x ročně. Roční předplatné činí stále pouhých 240,- Kč, od roku 2009 to bude 360,- Kč. Kdo si zajistí předplatné letos i pro rok následující, pořídí je za nezměněnou stávající cenu.

Kontaktní adresa redakce: NIPOS-ARTAMA, redakce Amatérské scény, P. O. BOX 12 / Blanická 4, 120 21 Praha 2, tel. 221 507 956-7, 603 584 489, e-mail: mistr@nipos-mk.cz

DNES JSME SI VŠIMLI...

VELKÉ LÁSKY

VIDĚLI JSME

E BEH?, TEATRO MATITA, SLOVINSKO

DNES JSME SI VŠIMLI...

...že bílý kostým na černém pozadí vypadá opravdu moc dobře, módní policie dává 5 hvězdiček.
 ...že čerchmanti si dávají šlofíčka ve stejné poloze jako redakce.
 ...že někdo vykořistil chudáka žabáka Huga.
 ...že se Korytnačka den po svatbě stala vdovou a drží smutek. Nebude v tom dědictví?
 ...že včera utekl Pepovi Brůžkovi ze jména kroužek – nenašli jste ho?
 ...že na Dětské scéně máme norky, mývaly, vydry a pís-komily.
 ...že některým se pěkně zapalují lýtka, i když je pořád docela zima.
 ...že v Národním domě měli zase v neděli zavřeno.
 ...že hodně recitátorů druhé kategorie na rozloučenou s Trutnovem zašlo do divadla
 ...že někteří členové lektorského sboru souborů píší recenze opravdu velmi rychle, a tak je možné je využít k přepisování textů předloh či jiným písáckým práce
 ...že jsme prohráli s Tureckem 3:2

... NAŠÍ ČTENÁŘKY.

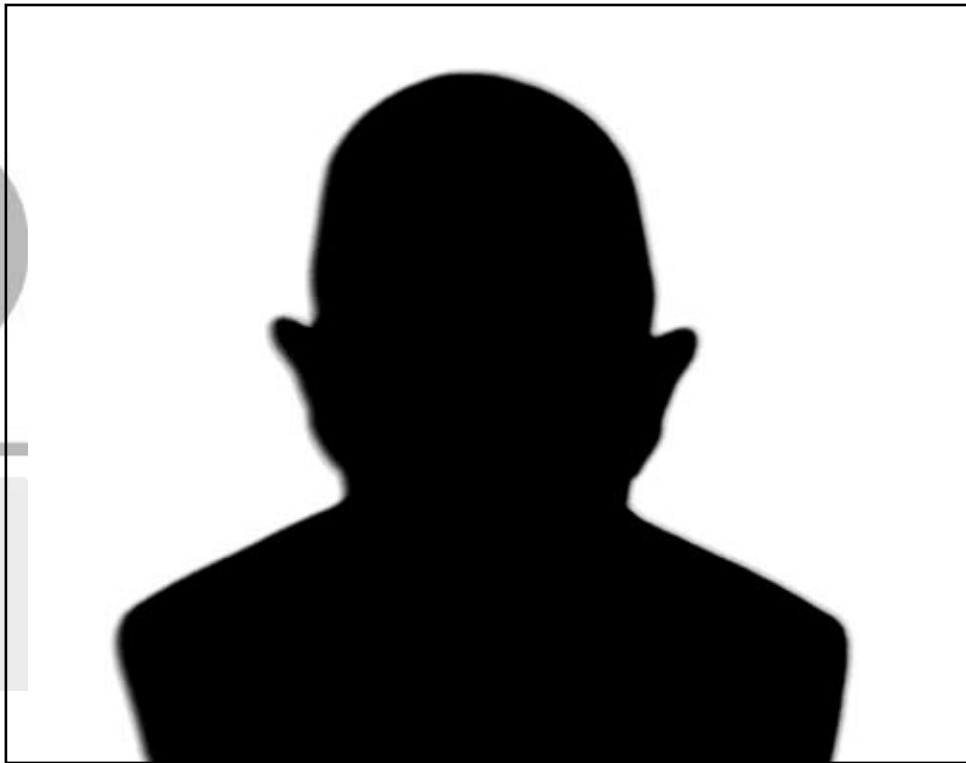
8.30 - 12.00
 8.30 - 12.30
 14.00 - 16.45

ND

17.00 - 18.00
 17.00 - 18.30
 17.15 - 18.00
 18.30 - 20.00
 19.30 - 21.30

ND

DNES JSME SI VŠIMLI...

BUSTY V TRUTNOVĚ

Při toulkách Trutnovem jsme potkali uši velikána. Poznáte, kterému velkému Čechovi patří? Pokud ano, navštivte nás v redakci a nebo vhoďte svůj návrh do redakční schránky. Správná odpověď bude odměněna krasohledem! Neváhejte, vyhrává první správná odpověď!

DNEŠNÍ PROGRAM - PONDĚLÍ 16.6.

dílny pro děti ze souborů
 semináře A, B, C, D pro dospělé
3. blok vystoupení souborů
Aha! Charmsovy bublinky, ZUŠ Žerotín Olomouc
Žít, nebo žít...? Lannovka II., DDM České Budějovice
O hodné saní a zlé princezně, ZUŠ Veselí nad Moravou
 diskusní kluby seminaristů
 dětský diskusní klub pro děti ze souborů vystupujících ve 3. bloku
 diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů vystupujících ve 3. bloku
 seminář k inscenacím 3. bloku
večerní program pro děti ze souborů

BLAŽKOVÁ - DÍL 4. - NOVÉ TRIKO

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY- ČÍSLO 3.

Redakce: Jindřiška Bumerlová, Iva Dvořáková (šéfredaktorka), Gábina Sittová, Antonín Šimůnek, Michal Drtina (foto), Pavel Kocych (sazba, ilustrace, grafická úprava) a Matěj. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka – 16.6.2008 ve 0.15. Vychází 16.6.2008 v 10.00 . Náklad – 400 ks.